

APIS ET AUREA BELLIS

Vēr iam spirabat inter floras tacitae vallis.

Arboris, gemmis induta, avium cantu suaviter sonabant;

floras candidas aut multicoloras aurea pulviscula spangebant in
radiis solis.

Erat pulchrum apiculae curiosae inter floras lentae volitare,

in petalis morari, sucum mellifluum et pistillis gustari.

At exstabat, inter ceteros floras, pulcherrima quaedam bellis, laeta

clarorum corollae, solis amica ziusque calor.

Spinis munita, stamina cordis et corollas custodibat, infida ad libellulas, hostilis papilionibus.

Dulcis apicula, volatu deflessa, vidit corollam candentem.

<< Ex nivene est hic flos an lacte an nube celesti?

Quod mel offerre possit?>>, inter se cogitabat, <<Intrandum profecto est !>>.

Itaque in corollam lapsa, pollinem captura grat, cum bellis, admodum irata, clausit ex improvviso sua alba folia.

<<Me miseram! -flavit apicula- mihi abest lux, mihi abest sol! Adiuvate me, si me auditis !

Adiuvate me, apiculae sorores, vobismet mel paraturam !>>.

Dum fleret, aliqua auris mellis stillicula lapsa est in aditus floris.

<<Bonum !- exclamavit genista- nihil aliud ac ambrosia deorum ! Dic mihi, apicula ! Quid est hic cibus divinus ?>>.

<<Est mel quod nuper edisti, dulcius quam fructus , aureum quam sol. Si me remittas, o domine flos, tibi promitto hoc me te donaturam>>.

<<Bene, consentio, mea parvula amica...bonum, divinum, deis dignum hoc est...>>.

Dum flos edebat magis magisque, alba folia sunt melle inlita.

Apicula autem domum revertit <<Audite, sorores! Est natus in prato magnificus flos ! Est aulens quam mel, est quasi alter sol!>>.

